

Sygn. akt II K 234/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachłaczhenko

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Dębowa

w obecności Prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12.08.2019r sprawy

T. Ż., syna Z. i T. z domu J., ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 6 października 2018 roku w K. kierował motorowerem marki R. o nr rej. (...) po drodze publicznej w strefie ruchu lądowego nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wydanych przez Sąd Okręgowy w Kaliszu za nr sygn. akt IV Ka 309/09 orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwa, a w czasie popełnienia przestępstwa jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego **T. Ż.** za winnego zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 244 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. wymierza mu grzywnę w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w strefie ruchu lądowego na okres 1 (jednego) roku,
3. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 600 (sześćset) złotych podwyższoną o 23% podatku Vat od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych w pozostałym zakresie obciążając nimi Skarb Państwa.

SSR Agnieszka Wachłaczhenko

II K 234/19

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem w sprawie IV Ka 309/09 z dnia 13 października 2009 r. nałożył na oskarżonego **T. Ż.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych przez okres czterech lat, jednocześnie zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy do Wydziału Komunikacji Urzędu Miejskiego w K. w terminie 1 miesiąca. Oskarżony nie zwrócił prawa jazdy, nie występował o przywrócenie uprawnień. Dopiero w dniu 4 grudnia 2018 r. złożył oświadczenie o zagubieniu prawa jazdy

(dowód: informacja – k. 3, 5, odpisy orzeczeń wraz z uzasadnieniem – k. 6-7, 8-9, 85–91, 96-99, informacja – k. 65-66)

W dniu 6 października 2018 r. oskarżony kierował motorowerem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) w K., na ul. (...)

(dowód: notatka urzędowa – k. 1, wyjaśnienia oskarżonego – k. 150-151).

Oskarżony T. Ż. ma 32 lata. Ma wykształcenie podstawowe. Nie ma wyuczonego zawodu. Utrzymuje się z renty socjalnej w wysokości ok. 800 zł miesięcznie. Nie pracuje. Nie ma żadnego majątku. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Był wielokrotnie karany. W okresie objętym zarzutem miał znacznie ograniczone możliwości rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem

(dane osobowe – k. 17, 150, karta karna – k. 13-14, odpisy orzeczeń – k. 24, 25, opinia – k. 27-29).

Oskarżony przyznał, że krytycznego dnia kierował motorowerem jednak wyjaśnił, że był przekonany, iż zakaz w związku z upływem 4 lat od wydania wyroku przez Sąd Okręgowy już nie obowiązuje. Jednocześnie wyjaśnił, że rozmawiał z mamą, która była zdziwiona, że sąd nakazał zwrócić prawo jazdy mimo, iż oskarżony już w trakcie postępowania przygotowawczego do sprawy II K 90/09 informował, że prawo jazdy zagubił w trakcie wypadku drogowego. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, iż myślał, że okres zakazu upłynął, jednak z tej przyczyny iż działał on a warunkach art. 31 § 2 k.k. Okoliczności te w znacznym stopniu utrudniały oskarżonemu w rozeznaniu się w swojej sytuacji prawnej i podjęcie stosownych kroków zmierzających do wyjaśnienia tej sytuacji. Podkreślić należy, iż oskarżony nie podjął żadnych działań w celu wyjaśnienia treści orzeczenia oraz w celu odzyskania uprawnień do kierowania pojazdami. Wyjaśnił, że o tej kwestii rozmawiał z mamą, która również wyrażała wątpliwości co do treści zobowiązania do zwrotu prawa jazdy.

W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę pozostałemu nieosobowemu materiałowi dowodowemu ponieważ nie ujawniły się okoliczności nakazujące zakwestionować rzetelność lub autentyczność zgromadzonych dokumentów.

Zgodnie z treścią art. 244 k.k. karze podlega ten, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu (...), prowadzenia pojazdów (...). Jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary – art. 31 § 2 k.k. Biorąc pod uwagę, iż oskarżonemu decyzją Prezydenta Miasta K. z dnia 2 maja 2013 r. zatrzymano uprawnienia kategorii B z uwagi na niedostarczenie przez oskarżonego zaświadczenia o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami (k. 53) nie miał on żadnych realnych podstaw, by sądzić że może kierować pojazdami mechanicznymi. Nadto nie zgłosił się do Wydziału Komunikacji w celu uzyskania nowego blankietu prawa jazdy po upływie czterech lat od wydania wyroku w sprawie IV Ka 309/09, nie podjął żadnych kroków w celu wyjaśnienia swojej sytuacji. Dlatego Sąd uznał, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym, przy czym jego wina doznaje ograniczenia ponieważ działał on mając znacznie ograniczoną możliwość rozpoznania swoich czynów oraz pokierowania swoim postępowaniem. Biorąc pod uwagę, iż oskarżony kierował pojazdem w godzinach porannych, na ulicy na której nie odbywa się zwykle duży ruch pojazdów sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości nie jest zbyt duży. Sytuacja oskarżonego była dla niego skomplikowana. Wcześniejsze skazania za czyny z art. 244 k.k. odnosiły się do zdarzeń mających miejsce przed upływem czteroletniego okresu od wydania wyroku w sprawie IV Ka 309/09. Wymierzając karę jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego, jako łagodzącą złożenie wyjaśnień oraz podjęcie starań o doprowadzenie do uregulowania swojej sytuacji. Kara grzywny wymierzona w dolnych granicach zagrożenia, przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary – art. 31 § 2 k.k. oraz 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 4 k.k. w ocenie Sądu spełnia wymogi przewidziane w art. 53 § 1 i 2 k.k. Orzeczenie środka karnego w postaci zakazu kierowania pojazdami było obligatoryjne – art. 42 § 1a pkt 2 k.k. W ocenie Sądu okres 1 roku będzie wystarczający tym bardziej iż od 4 grudnia 2018 r. rozpoczął bieg czteroletni okres zakazu orzeczony w sprawie IV Ka 309/09.

O wynagrodzeniu obrońcy orzeczono na podstawie § 17 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonego jedynie częścią kosztów sądowych biorąc pod uwagę, iż utrzymuje się on jedynie z renty socjalnej.